

THE CHINA THAT EUROPEANS DISCOVERED: THE MING DYNASTY A PEASANT EMPEROR

La dinastia Yuan va durar menys d'un segle. El Khan Khubilai havia sigut un emperador eficaç, però cap dels efímers monarques que el succeïren va regnar més de deu anys, i la majoria va mantenir el poder només dos o tres anys. Depenien molt dels mercaders musulmans centreasiàtics i els van vendre el dret per a recaptar impostos, obrint la porta a abusos freqüents. La corrupció als cercles mongols i musulmans era calamitosa i la delicada xarxa d'irrigació de Xina va començar a esfondrar-se degut a la falta de manteniment. Per a afrontar aquestes dificultats econòmiques, els mongols van recórrer a imprimir paper moneda, i així creixia la inflació.

A mesura que s'estenien les rebel·lions dels camperols, els rebels guanyaven el suport de les elits educades marginades, i un dels líders dels camperols, anomenat Zhu Yuanzhang, va destronar els Yuan i va fundar una nova dinastia. Com amb d'altres dinasties xineses, els Ming van arribar al poder com a resultat de la rebel·lió popular armada. Però aquest va ser l'únic cop que el líder emergent va ser un camperol. El nouvingut era unànimement considerat un home extraordinari. Nascut a una família ben pobre a la Xina central, Zhu Yuanzhang va ser testimoni de la mort del seu pare, mare i germans, que van ser víctimes de la fam generalitzada i de l'epidèmia de verola que la va seguir. Ell mateix estava picat per la verola. Va sobreviure a un monestir budista, pregant almoïna, fins que es va unir a una banda rebel anomenada els Turbants Vermells, que defensava uns sentiments antimongols i messiànics extrems. Les capacitats estratègiques, polítiques i militars de Zhu Yuanzhang el van conduir ben aviat fins al més alt dels Turbants Vermells. Es va casar amb la filla del cap, la futura emperadriu Ma, i a la mort del cap va ocupar la posició de comandant suprem de la creixent rebel·lió general.

Després de deu anys de lluita que van alliberar l'odi dels xinesos contra els seus amos mongols i musulmans, finalment va fundar la dinastia Ming l'any 1368 i va adoptar el nom de Hongwu. A partir d'ara, ens referirem a ell com a Hongwu. Els mongols van ser empesos cap al nord, de tornada a la seva pàtria mongola, on van romandre lluitant contra els Ming durant la major part de la seva existència.

Els Ming controlaven només la meitat del territori de la Xina Yuan, reduint-la a allò que avui coneixem com "Xina pròpiament dita". Tot i així, era un gran territori, del doble de grandària que la Xina Song i equivalent a l'àrea d'Europa occidental. Hongwu va establir Nanjing com a capital de la Xina Ming. Hongwu era quasi analfabet. No sentia cap simpatia cap a les classes governants, ja fossin els mongols, els musulmans o els erudits xinesos, però va obtenir el poder absolut sobre els seus germans d'armes. Tot i ser el líder de la rebel·lió que va expulsar els mongols, ell no era tant un guerrer com un administrador de gran talent. Quan va pujar al tron, ja posseïa les qualitats bàsiques que esdevindrien els trets característics del seu regnat: vetllava pels camperols, desconfiava dels poderosos i era molt gelós de la seva autoritat, que fomentava amb un fervor paranoic. Mai va oblidar la seva infància miserable i creia fermament que el primer deure de l'estat era promoure l'agricultura... protegir els camperols i garantir que el gra i la feina cobrien les despeses essencials de l'estat. El seu primer pas va ser encoratjar el cultiu del terra, promovent la productiva agricultura humida i els nous mètodes agricultors que havien sigut característics dels Song.

Els manuals d'agricultura explicaven com crear pòlders, emmurallant i drenant els marges del riu; com fer cultiu en feixes en les pendents escarpades dels turons; quines varietats d'arròs escollir (en aquest moment ja n'hi havia milers) per a obtenir la màxima collita en un ambient determinat. Tot plegat, durant els trenta anys de regnat de l'emperador Hongwu, l'àrea de terra cultivada va créixer a més del doble. L'emperador Hongwu somniava amb vil·les autònomes que podrien eradicar la fam per sempre al seu imperi. I per a obtenir aquesta estabilitat, volia immobilitzar el seu regne. La gent s'inscrivía a les seves vil·les de forma vitalícia i ningú es podia traslladar a més de 12 quilòmetres sense permís de l'estat. I, és clar, ningú podia viatjar a l'estranger sense permís. Els artesans i els soldats eren professions hereditàries, mentre que els mercaders, tot i que l'economia comercial va prosperar a mitjans dels temps dels Ming, mai van obtenir la representació política necessària per a enfrontar-se al control de l'estat. La visió d'estat altament intervencionista de Hongwu també el va impulsar a publicar una sèrie de documents que proveïen una clara i simple sèrie de normes que tothom havia de seguir. Un dels primers, la "Pancarta imperial d'instruccions de la gent", volia regular les vides de la gent a les comunitats rurals. La Pancarta disposava clarament com s'havia d'efectuar la supervisió dels assumptes locals per part dels ancians de la comunitat, i quins assumptes podien jutjar. A l'emperador li agradava publicar més i més fulletons als quals explicava els seus objectius, i volia que tothom al regne n'estigués ben familiaritzat. Haurem de guaitar fins al segle XX, a Mao Zedong, qui admirava Hongwu, per a veure un líder nacional que produís un cos de texts tan gran.